

Biserici vechi și ...noi (2)

Pastor BENI DRĂDICU
Biserica Eben-Ezer, Castellon,
Spania

De ce are nevoie Biserica din ziua de azi pentru a nu rupe legătura nici cu Biserica Primară și nici să-și piardă relevanța în societatea actuală?

În numărul din martie al revistei am început mini-seria de articole despre acest subiect actual discutând despre conflictul dintre vechi și nou, dintre tineri și adulți, dintre progresiști și conservatori. Sunt mulți credincioși care, privind la criza spirituală din prezent, fac trimitere la trecut, unde, zic ei, ar trebui să ne întoarcem.

Trecutul, sau mai bine zis reperul spiritual, după cum am văzut în articolul precedent, trebuie să-l căutăm în Biserica Primară, cea din Noul Testament. Problema este că noi trăim într-un context socio-cultural mult diferit de acele vremuri, iar progresiștii sunt de părere că trebuie să ne adaptăm la noile realități care există, dacă vrem să mai fim relevanți pentru societatea actuală. Este adevărat că în multe aspecte nu ne mai asemănăm cu cei din primul secol, dar întrebarea mea este: în ce aspecte trebuie să ne adaptăm și cât de departe putem merge pe acest drum? Putem noi oare să adaptăm învățăturile de bază cum ar fi învățătura despre Dumnezeu, despre om, despre păcat și despre mântuire? Eu cred că nu. Sau putem adapta etica biblică – în special în ceea ce privește valorile familiei, ale sexualității pre și extra maritale și ale sacralității vieții umane, pentru a fi în pas cu lumea? Nici aici nu cred că putem. Și atunci ce ne mai rămâne?

Probabil că în unele aspecte ale ținutei, dar fără să depășim limitele decenței; ale muzicii, dar și aici fără să cădem în extrema profesionalismului cu motivații economice sau vedetiste; ale conducerii bisericii, cu mențiunea de a face întotdeauna deosebirea dintre un pastor și un manager; ale anumitor aspecte de organizare etc.

Nu vreau să continui, deși subiectul ar putea fi dezvoltat. Vreau să abordez, pornind de la versetul din preamboul, subiectul Bisericii din ziua de azi, pe care unii ar vrea să o trimită în secolul I, iar alții să o proiecteze în viitor, folosindu-și imaginația lor bogată. De ce are nevoie Biserica din vremea noastră pentru a nu rupe legătura nici cu Biserica Primară și nici să-și piardă relevanța în societatea actuală?

1. Biserica se bucura de pace, iar când Luca face această afirmație, nu cred că se referă la pacea care rezultă din libertatea Bisericii în lumea de atunci, deoarece știm persecuția și opoziția cu care se confruntau creștinii. Pavel face o afirmație cu implicații continue, că *toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos, vor fi prigoniți* (2 Timotei 3:12). În cazul nostru, pacea comportă două aspecte: pacea din sânul comunității și pacea lăuntrică a fiecărui membru.

Pacea din comunitate nu trebuie înțeleasă prin lipsa conflictelor, ci mai degrabă prin motivația de a le rezolva. Și între apostoli au apărut neînțelegeri, dar le-au rezolvat pentru că aveau o motivație înaltă (vezi Faptele Ap. 15:5-12, 36-41; Galateni 2:11-14). Pacea lăuntrică a fiecărui creștin este o stare de fericire dată de mulțumirea de sine prin prisma relației cu Hristos și a beneficiilor ce decurg de aici.

Biserica din ziua de azi are nevoie de lideri maturi și capabili să depășească piedicile și conflictele din biserici și de creștini cu o pace sufletească înaltă și motivatoare, în această lume în care frica a devenit patologică, iar anxietatea și depresia sunt maladii generalizate.

2. Se întărea sufletește – prin care înțelegem că cei ce au devenit creștini, se maturizau. Maturitatea creștină comportă mai multe aspecte:

- Maturitatea în cunoaștere – prin care ne referim la cunoașterea lui Dumnezeu prin Scriptură și prin experiență *până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos; ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură* (Efeseni 4:13-14);

- Maturitatea în relații – este capacitatea de a trăi în armonie frățească și de a rezolva conflictele care apar fie între membri, fie cu cei din afara bisericii. Pavel se confruntă cu o biserică nematurizată în Corint și din această cauză îi numește copii (1 Corinteni 3:1-3);

- Maturitatea în trăire – prin care înțelegem capacitatea de a ne opune ispitelor și provocărilor care generează păcat;

„Biserica se bucura de pace în toată Iudeea, Galileea și Samaria, se întărea sufletește și umbla în frica Domnului; și, cu ajutorul Duhului Sfânt, se înmulțea.”
(Fapte 9:31)

- Maturitatea în mărturisire – care se evidențiază prin disponibilitatea și capacitatea noastră de a spune celor nemântuiți despre Hristos;
- Maturitatea în educație – este capacitatea de a transmite credința nealterată generației următoare.

Biserica din ziua de azi are nevoie de oameni care să dovedească maturitate în toate cele cinci domenii enumerate mai sus.

3. Umbla în frica Domnului – se referă la latura etică a Bisericii, adică ne face să înțelegem că Biserica și-a asumat învățăturile etice ale lui Hristos și își trăia viața conform acestor principii. Episodul „Anania și Safira” ne învață că Dumnezeu nu face nici un fel de concesii când este vorba de comportamentul nostru moral. Cel mai mare prejudiciu adus Evangheliei de-a lungul istoriei Bisericii s-a datorat comportamentul îndoielnic sau chiar imoral al creștinilor și în special al liderilor. Recent am citit anumite studii bazate pe investigații sociologice care evidențiază de ce lumea nu acceptă mesajul creștin și de ce noi, cei din biserici, avem tot mai puțină încredere în pastori. Și într-un caz ca și în celălalt, problema este în comportamentul moral al unora, lumea având tendința de a generaliza fenomenul.

Biserica din secolul XXI, are nevoie de oameni care să umble în frica Domnului, să dovedească o trăire etică conformă Scripturii, în această lume care și-a pierdut demult reperatele morale, de la omul simplu și până la cei din fotoliile prezidențiale.

„Ca niște copii ascultători, nu vă lăsați târați în poftele pe care le aveți altădată, când erați în neștiință. Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: «Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt.»” (1 Petru 1:14-16)

4. Cu ajutorul Duhului Sfânt se înmulțea – aspectul care evidențiază componenta divină a temei noastre. Punctuația din acest verset (punct și virgulă), mă face să cred că trebuie să-l împărțim în două. În prima parte ni se spune ce trebuie să facem noi: să trăim în pace și să avem pace, să creștem în statura noastră spirituală și apoi să umblăm în lume *frumos ca în timpul zilei*. În partea a doua ni se spune ce va face Dumnezeu, după ce noi ne-am făcut partea. Astăzi se vorbește atât de mult despre creșterea Bisericii și am citit că unele biserici chiar au angajat „specialiști”, deoarece creștinii vin tot mai rar la biserică, iar pentru cei din lume, bisericile noastre sunt tot mai puțin relevante și atractive. Și atunci recurgem la tot felul de strategii și planuri preluate de la manageri sau sociologi, când soluția este atât de simplă: să-l lăsăm pe Duhul Sfânt să lucreze. De ce recurgem la altfel de metode? Pentru că am falimentat la prima parte a versetului și ne convine o pocăință ieftină, cu relativisme morale, cu lacune în cunoașterea Scripturii și fiecare cu „părticica” lui din biserică.

De ce are nevoie Biserica din ziua de azi? Are nevoie de oameni temători de Dumnezeu, maturi spiritual, care să își facă partea lor și apoi să se dea deoparte și să-l lase pe Duhul Sfânt să lucreze.

Dumnezeu să ne ajute să fim astfel de oameni!!!

Ghid privind activitățile
financiar – contabile
și administrative în
Cultul Creștin Penticostal
din România

cultul creștin penticostal
BISERICA LEI EXPANZIEI PROTECȚIEI DIN ROMÂNIA

Biserica lui Hristos

Punând în balanță, e palid trecutul
Comparat c-un prezent devenit tot mai rău.
Cu patimă, omul, dă morții sărutul
Atunci când plătește-n minciună tributul,
Luând chipul veacului și-al domnului său.

În clocot se-nalță talazuri de ură,
Căci dragostea moare în veacul robit,
Văpaia din poftă transformă în zgură
Pe cei ce-s atinși de cumplita-i arsură,
Iar dorul de zbor spre înalt s-a topit.

Prezentu-i morbid, viitorul va face
Ca omul să pară de-a dreptul hidos,
Și totuși în lumea aceasta rapace
E-un colț luminos, e o oază de pace,
Biserica vie născută-n Cristos.

Izvor de viață-ntr-o lume bolnavă
Având ca stindard Adevărul, mereu,
Biserica-nvinge a lumii otravă
Fiindcă aici, printre innuri de slavă,
Se află prezent, ne-ncetat, Dumnezeu.

Cetate pe munte, aflată-n lumină,
Prin negura nopții Biserica-i far,
Un loc plin de har unde sfinții se-nchină
Și unde găsim scaldătoarea divină
Avându-și izvorul de viață-n Calvar.

Isus e Păstorul Bisericii turmă,
Bisericii trup îi e Cap luminat,
Iar pentru mireasa ce-n vremea din urmă
Așteaptă gătită în straie de nuntă
E Mire divin, Mire mult așteptat.

Să fim deci oițe urmându-și Păstorul,
Să fim mădulare în trupul divin,
Să fim noi mireasa ce arde de dorul
Să-L vadă pe Mire, spre El să-și ia zborul,
La nunta din slava eternă, amin.

SIMION FELIX MARȚIAN

ANUNȚ IMPORTANT

A apărut „Ghid privind activitățile financiar-contabile și administrative în Cultul Creștin Penticostal din România.”

Acesta poate fi comandat de la Comunitatea Regională Penticostală de care aparține biserica locală sau biserica filială.